

Тие думи — чути изъ устата на единъ обикновенъ смъртенъ, не съдържатъ нищо люто, нищо оскърбително, нищо присждно. Но продиктувани отъ умътъ на поета-Ботйовъ, излѣзли изъ устата на комунистѣтѣ-революционеръ, тѣ сж люта присжда надъ она я България, която ще му се издължи само, когато нова България, наслѣдница на робската епоха, създаде култъ на поетовитѣ мечтания. Защото, въ ролята на Старопланинския овчаръ, наивенъ като своето стадо, но низкъ като рабъ, ние подозираме една грозна подлостъ, освѣнъ глупавата алчностъ. Недопустимо би било да не подшушне на четата близостъта на неприятеля, който е билъ на 200—300 стѣпки далечъ отъ нея, ако идеше тука съ чисто сърдце. Какво прѣчеше на тогава човѣкъ, който е познавалъ всѣко камъче по Вѣслець, който е знаялъ колко листа има всѣко дърво — и който, по дѣхътъ на горския въздухъ, угаждалъ гдѣ какво става по Балкана, какво му прѣчеше, търсейки „смѣтка“ отъ четата — да обади на воеводата, че го грози опасностъ — пакъ и самъ да му посочи най-безопасния изходъ? Какво му прѣчеше да извърши това, ако неговата роля не бѣше свързана съ прѣдателство? Но почакайте! Онсва, което единъ дрѣтъ алникъ не направи, направило го едно 15-годишно дѣте, може би — добавяме ние — слѣдъ като то ще да се е подсѣтило за прѣдателството на Мазника. Мигъ-два откакъ тоя се махналъ отъ очитѣ на поета, едно селенче, запѣхтено, се промъкнало въ лагера на четата къмъ главния щабъ, като му прѣдало трогателната новина, че папачъ потера идеала и че четата е издадена. Сърдцата на момчетата отново се стиснали. Всѣки се разтичалъ да вземе опрѣдѣленото му мѣсто, а поетѣтъ дигналъ жумелтъ си да разгледа позициитѣ на неприятеля. Единъ мигъ е една епоха — споредъ момента; единъ мигъ е една вѣчностъ — споредъ случая; единъ мигъ е една сждба — споредъ обстоятелствата.